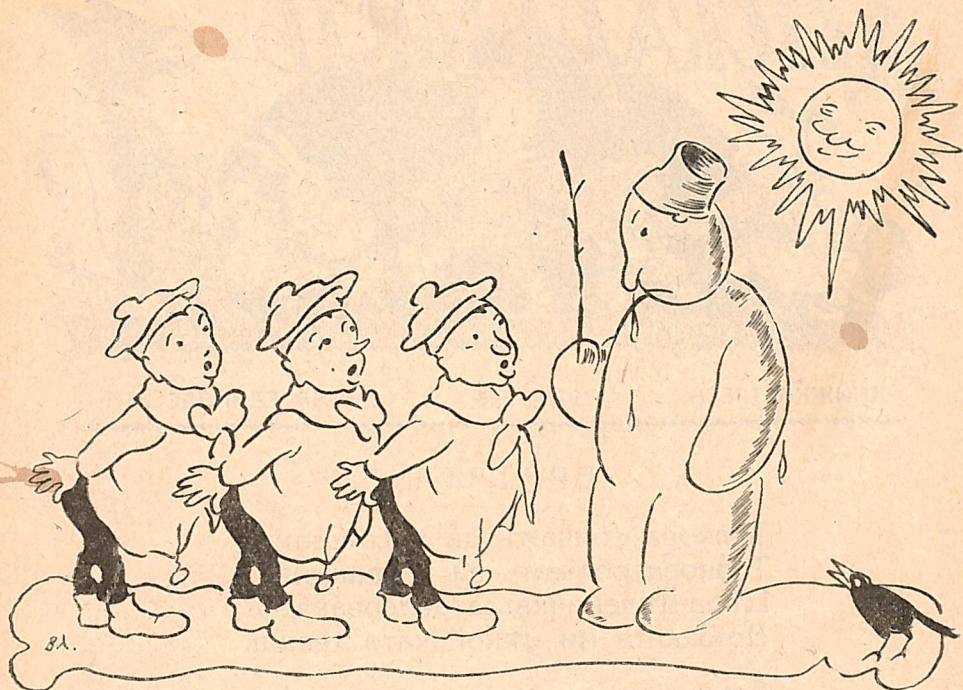

ТРИМАТА И ТИЛИЛЕЙ.

I.

Тѣ си бѣха трима: Голѣмъ Тилко, Срѣденъ Тилко и Малъкъ Тилко. Но тамъ е работата, че никой отъ тримата не бѣше нито голѣмъ, нито срѣденъ, нито малъкъ. Голѣмъ Тилко бѣше високъ колкото Срѣденъ Тилко, а Срѣденъ Тилко се равнѣше по ръстъ съ малъкъ Тилко. Името бѣше криво, само името: едно име на трима души. Че може ли, едно име на трима души, безъ объркване? Рече първиятъ Тилко да повика втория — обади се третиятъ. Рече третиятъ Тилко да каже нѣщо на първия — отговаря му вториятъ. Лошо, лошо нѣщо: трима души съ едно име!

Събератъ се тримата, играятъ или шушукатъ нѣщо на двора. Обади се нѣкой отъ прозореца:

— Тилко!

Зѣйнатъ и тримата. Гледатъ нагоре, отдето се извика, споглеждатъ се, чудятъ се:

— Кого викатъ?

И стоятъ и не знаятъ кой е повиканъ, дордето откъмъ прозореца се чуе: